

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2010. gada 7. decembrī*

Lietā T-49/07

Sofiane Fahas, ar dzīvesvietu Milkendorfā [*Mielkendorf*] (Vācija), ko pārstāv
F. Cilmers [*F. Zillmer*], advokāts,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko sākotnēji pārstāvēja M. Bišops [*M. Bishop*],
E. Finegane [*E. Finnegan*] un S. Markvarts [*S. Marquardt*], pēc tam — M. Bišops,
Ž. P. Hikss [*J.-P. Hix*] un E. Finegane, pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — vācu.

ko atbalsta

Itālijas Republika, ko pārstāv I. Bruni [*I. Bruni*], pārstāve, kurai palīdz Dž. Albencio [*G. Albenzio*], *avvocato dello Stato*,

persona, kas iestājusies lietā,

par, pirmkārt, prasību daļēji atcelt Padomes 2008. gada 15. jūlija Lēmumu 2008/583/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumu 2007/868/EK (OV L 188, 21. lpp.), ciktāl tas attiecas uz prasītāju, kā arī piespriet Padomei vairs neminēt prasītāja vārdu savos turpmākajos lēmumos, ja nav ticis pieņemts spēkā stājies tiesas nolēmums, un, otrkārt, prasību atlīdzināt zaudējumus.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un S. Soldevila Frago [S. *Soldevila Frago*] (referents),

sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 10. novembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- ¹ 2001. gada 28. septembrī Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome (turpmāk tekstā — “Drošības padome”) pieņēma Rezolūciju 1373 (2001), ar kuru noteica vispusīgas stratēģijas cīņā pret terorismu, it īpaši cīņā pret terorisma finansēšanu. Šīs rezolūcijas 1. punkta c) punktā tostarp noteikts, ka visām valstīm jāpieņem lēmumu un citu finansiālu īpašumu vai saimniecisko resursu iesaldēšana personām, kas veic vai mēģina veikt terora aktus, kas piedalās tajos vai veicina šādu aktu veikšanu, organizācijām, kas šīm personām pieder vai ko tās kontrolē, un personām un organizācijām, kas rīkojas šo personu vai organizāciju vārdā vai pēc to pavēles.
- ² 2001. gada 27. decembrī, uzskatot, ka ir nepieciešama Kopienas rīcība, lai īstenotu Drošības padomes Rezolūciju 1373 (2001), Padome saskaņā ar LES 15. un 34. pantu

pieņēma Kopējo nostāju 2001/930/KĀDP par cīņu pret terorismu (OV L 344, 90. lpp.) un Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par īpašu pasākumu piemērošanu cīņai pret terorismu (OV L 344, 93. lpp.).

- 3 Atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 1. punkta noteikumiem tā ir piemērojama “personām, grupām un organizācijām, kas iesaistītas terora aktos un uzskaitītas pielikumā”.
- 4 Atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktam sarakstu pielikumā izstrādā, pamatojoties uz precīzu informāciju vai materiālu attiecīgajā lietā, kas norāda, ka kompetentā iestāde ir pieņēmusi lēmumu par attiecīgajām personām, grupām un organizācijām neatkarīgi no tā, vai lieta ir par izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību saistībā ar terora akta veikšanu, mēģinājumu izdarīt terora aktu, līdzdalību šādā aktā vai tā veicināšanu, pamatojoties uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām, vai notiesāšanu par šādiem nodarījumiem. Ar jēdzienu “kompetenta iestāde” jāsaprot tiesu iestāde vai gadījumos, ja tiesu iestādēm nav pilnvaru attiecīgajā lietā, — līdzvērtīga kompetenta iestāde attiecīgajā jomā.
- 5 Atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punkta noteikumiem pielikumā minētie personu vārdi un organizāciju nosaukumi, lai nodrošinātu pamatojumu vārdu un nosaukumu paturēšanai sarakstā, regulāri vismaz reizi sešos mēnešos atjaunina.

- 6 Atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 2. un 3. panta noteikumiem Eiropas Kopiena, nepārsniedzot pilnvaras, kas tai piešķirtas Eiropas Kopienas dibināšanas līgumā, pieprasa iesaldēt līdzekļus, finanšu aktīvus vai ekonomiskos resursus, kas pieder pielikumā uzskaitītajām personām, grupām un organizācijām, un nodrošina aizliegumu tiešai vai netiešai pieejai līdzekļiem, finanšu aktīviem vai ekonomiskajiem resursiem, vai finanšu pakalpojumiem.

- 7 2001. gada 27. decembrī, uzskatot, ka ir vajadzīga regula, lai Kopienu līmenī īstenotu Kopējā nostājā 2001/931 paredzētos pasākumus, Padome, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu, pieņēma Regulu (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV L 344, 70. lpp.). No šīs regulas izriet, ka, izņemot tajā pieļautos gadījumus, tiek iesaldēti visi līdzekļi, kas pieder tās 2. panta 3. punktā minētajā sarakstā ietvertai fiziskai vai juridiskai personai, grupai vai organizācijai. Tāpat ir aizliegts nodot līdzekļus vai finanšu aktīvus šīm personām, grupām un organizācijām. Pieņemot lēmumu vienbalsīgi, Padome saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4.–6. punkta noteikumiem izveido, pārskata un groza to personu, grupu un organizāciju sarakstu, uz kurām attiecas šī regula.

- 8 Sākotnējais to personu, grupu un organizāciju saraksts, kurām ir piemērojama Regula Nr. 2580/2001, bija noteikts Padomes 2001. gada 27. decembra Lēmumā 2001/927/EK, ar ko izveidots Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzētais saraksts (OV L 344, 83. lpp.).

- 9 Kopš tā brīža Padome ir pieņēmusi vairākas kopējās nostājas un lēmumus, ar kuriem atjaunoti attiecīgi Kopējā nostājā 2001/931 un Regulā Nr. 2580/2001 paredzētie saraksti.

Tiesvedības priekšvēsture

- 10 Prasītājs Sofians Fahass [*Sofiane Fahas*] ir Alžīrijas pilsonis, kurš kopš 1990. gada dzīvo Vācijas Federatīvajā Republikā un 2003. gada 18. septembrī ir apprecējis Vācijas pilsoni.
- 11 2000. gada 9. oktobrī Neapoles (Itālija) pirmstiesas izmeklēšanas tiesnesis attiecībā uz prasītāju izdeva pagaidu apcietināšanas orderi. Saskaņā ar minēto orderi prasītājs tika apsūdzēts par to, ka viņš bija piedalījies sazvērestībā, lai Itālijā izveidotu tādas grupas "*Al-Takfir* un *Al-Hijra*" (*Al Takfir Wal Hijra*) atzaru, kura Alžīrijā darbojas kopš 1992. gada un atbalsta teroristu darbības, kā arī ieroču kontrabandu un dokumentu viltošanu par labu teroristu grupām Alžīrijā. Ar 2008. gada 30. maija rīkojumu *Giudice dell'udienza preliminare del Tribunale di Napoli* (Neapoles Pirmās instances tiesas pirmstiesas izmeklēšanas tiesnesis) nodeva prasītāja lietu šīs pašas tiesas iztiesāšanas sastāvam saistībā ar četriem noziedzīgiem nodarījumiem, no kuriem trīs nodarījumi bija saistīti ar iepriekš minēto teroristu organizāciju.
- 12 Ar 2002. gada 12. decembra Kopējo nostāju 2002/976/KĀDP, ar ko atjaunina Kopējo nostāju 2001/931 un atceļ Kopējo nostāju 2002/847/KĀDP (OV L 337, 93. lpp.), Padome atjaunināja to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kurām ir piemērojama

Kopējā nostāja 2001/931. Kopējās nostājas 2002/976 pielikuma 1. punktā pirmo reizi šādi bija minēts prasītāja vārds:

“FAHAS, *Sofiane Yacine*, dzimis 1971. gada 10. septembrī Alžirā (Alžīrijā) (*“Al-Takfir un Al-Hijra* “biedrs).”

- 13 Kopš 2002. gada 12. decembra ir pieņemti vairāki lēmumi, iekļaujot prasītāja vārdu Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzētajā sarakstā (turpmāk tekstā — “strīdīgais saraksts”) un tostarp iesaldējot viņa naudas līdzekļus. Jāmin tie lēmumi, uz kuriem šīs lietas dalībnieki ir norādījuši savos procesuālajos rakstos.
- 14 2002. gada 12. decembrī Padome pieņēma Lēmumu 2002/974/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un atceļ Lēmumu 2002/848/EK (OV L 337, 85. lpp.). Atbilstoši Lēmuma 2002/974 1. pantam prasītāja vārds ir iekļauts strīdīgajā sarakstā.
- 15 2004. gada 2. aprīlī Padome pieņēma Kopējo nostāju 2004/309/KĀDP, ar ko atjaunina Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par īpašu pasākumu piemērošanu terorisma apkarošanai un atceļ Kopējo nostāju 2003/906/KĀDP (OV L 99, 61. lpp.). Prasītāja vārds bija minēts pielikumā ietvertajā sarakstā. Tajā pašā dienā Padome pieņēma Lēmumu 2004/306/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpaši ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un vienībām, un atceļ Lēmumu 2003/902/EK (OV L 99, 28. lpp.).

- 16 Ar 2006. gada 29. maija Lēmumu 2006/379/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar ko atceļ Lēmumu 2005/930/EK (OV L 144, 21. lpp.), prasītāja vārds joprojām bija iekļauts strīdīgajā sarakstā.
- 17 2006. gada 21. decembra Lēmumā 2006/1008/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV L 379, 123. lpp.; kļūdas labojums — OV 2007, L 150, 16. lpp.), Padome konstatēja, ka arī dažas citas personas, grupas un organizācijas būtu jāpievieno ar Lēmumu 2006/379 izveidotajam sarakstam, lai arī šis lēmums ir atcelts. Prasītāja vārds Lēmumā 2006/1008 nebija minēts.
- 18 Ar Padomes 2008. gada 15. jūlija Lēmumu 2008/583/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumu 2007/868/EK (OV L 188, 21. lpp.; turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”), prasītāja vārds joprojām bija iekļauts strīdīgajā sarakstā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 19 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 20. februārī, prasītājs cēla šo prasību.
- 20 Prasības pieteikums sākotnēji bija vērstš pret Lēmumu 2002/848 un visiem pēc tam pieņemtajiem lēmumiem, tostarp Lēmumu 2006/1008.

- ²¹ 2007. gada 30. martā prasītājs novērsa prasības pieteikumā pieļautās kļūdas, minot vienīgi Lēmumu 2006/1008.
- ²² Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 20. jūnijā, Padome saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu cēla iebildes par nepieņemamību. Ar Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētāja 2008. gada 22. septembra rīkojumu iebildes par nepieņemamību izskatīšana tika atlikta līdz lietas izskatīšanai pēc būtības.
- ²³ 2008. gada 1. oktobrī Vispārējā tiesa Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros lūdza prasītājam atbildēt uz jautājumu, vai viņš vēlas pielāgot savus prasījumus un izvirzītos pamatus, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma pieņemšanu. 2008. gada 17. oktobrī prasītājs pielāgoja savus prasījumus, lai savu prasības pieteikumu vērstu vienīgi pret apstrīdēto lēmumu.
- ²⁴ Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 2. aprīlī, Itālijas Republika lūdza atļauju iestāties šajā lietā Padomes prasījumu atbalstam. Ar 2009. gada 14. maija rīkojumu Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētājs pēc lietas dalībnieku uzklaušanās atļāva šo iestāšanos lietā saskaņā ar Reglamenta 116. panta 6. punktu.

25 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz viņu, un atzīt, ka tas attiecībā uz viņu nav piemērojams;
- piespriest Padomei neminēt viņu tās turpmākajos lēmumos, ar ko īsteno Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu, kuri tiktu pieņemti pēc apstrīdētā lēmuma, jo ar spēkā stājušos tiesas nolēmumu nav konstatēts, ka viņš ir "*Al-Takfir* un *Al-Hijra*" biedrs vai ka viņš kā citādi atbalsta terorismu;
- piespriest Padomei atlīdzināt kaitējumu, lai kompensētu ciesto kaitējumu, un atlīdzinājuma apmērs nedrīkst būt mazāks par EUR 2000;
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Padome lūdz Vispārējo tiesu:

- kā nepamatotu noraidīt prasītāja prasību atcelt apstrīdēto lēmumu;
- kā nepieņemamu vai katrā ziņā kā nepamatotu noraidīt prasītāja prasību atlīdzināt kaitējumu;

- kā nepieņemamu noraidīt prasītāja prasību izdot rīkojumu;
- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

²⁷ Itālijas Republika atbalsta Padomes prasījumus.

Juridiskais pamatojums

1. Par prasību atcelt apstrīdēto lēmumu

Par pieņemamību

Par prasību izdot rīkojumu

²⁸ Padome lūdz par nepieņemamu atzīt prasītāja prasību, ar kuru būtībā tiek prasīts noteikt Padomei pienākumu neiekļaut viņa vārdu turpmākajos sarakstos, jo nav ticis pieņemts spēkā stājies tiesas nolēmums, ar kuru konstatēts, ka viņš atbalsta terorismu.

²⁹ Šī prasība ir jāinterpretē kā prasība attiecībā uz Padomi izdot rīkojumu. Šajā ziņā jāatgādina, ka prasības, kas pamatota ar EKL 230. pantu, ietvaros Vispārējās tiesas kompetencē neietilpst rīkojumu izdošana attiecībā uz iestādēm (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 1993. gada 29. novembra rīkojumu lietā T-56/92 *Koelman*/Komisija, *Recueil*, II-1267. lpp., 18. punkts, un Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-374/94, T-375/94, T-384/94 un T-388/94 *European Night Services* u.c./Komisija, *Recueil*, II-3141. lpp., 53. punkts).

³⁰ Tādējādi prasība attiecībā uz Padomi izdot rīkojumu ir jānoraida kā nepieņemama.

Par prasītāja tiesībām celt prasību par sākotnēji apstrīdēto lēmumu

— Lietas dalībnieku argumenti

³¹ Padome uzskata, ka prasība nav pieņemama tiktāl, ciktāl tā attiecas uz prasību atcelt Lēmumu 2006/1008, jo šis lēmums, ņemot vērā, ka viņa vārds pielikumā nav iekļauts, prasītāju neskar individuāli. Padome norāda, ka ar Lēmumu 2006/1008 netiek atcelts Lēmums 2006/379, bet ar to vienīgi tiek pievienoti vārdi sarakstā, kurš izveidots ar šo

pēdējo minēto lēmumu, kurš paliek spēkā. Kā uzskata Padome, prasījumu pielāgošana nevar ietekmēt, ka sākotnējā prasība ir uzskatāma par nepieņemamu.

- ³² Prasītājs apgalvo, ka prasība, kas ir vērsta pret Lēmumu 2006/1008, ir pieņemama, jo tā viņu skar individuāli, neraugoties uz to, ka viņa vārds *expressis verbis* nav minēts. Prasītājs uzskata, ka Lēmums 2006/1008 paplašina Lēmuma 2006/379 pielikumā ietvertu sarakstu.

— Vispārējās tiesas vērtējums

- ³³ Padome atsaucas uz prasības, kas celta par Lēmumu 2006/1008, nepieņemamību, jo prasītājs tajā nav minēts. Jākonstatē, ka Lēmumā 2006/1008 prasītāja vārds *expressis verbis* nav minēts. Līdz ar to ir jāizvērtē, vai šis lēmums viņu skar tieši un individuāli. Šajā ziņā jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai persona, kas nav tiesību akta adresāts, var prasīt atzīt, ka lēmums skar to individuāli EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē, tikai tad, ja šis lēmums to ietekmē šai personai raksturīgu īpašu pazīmju dēļ vai tādu apstākļu dēļ, kas šo personu atšķir no visām citām personām, un tad, ja visi šie faktori to individuāli nošķir tieši tāpat kā tiesību akta adresātus (Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedums lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija, *Recueil*, 197. un 223. lpp.).
- ³⁴ Vispirms ir jānorāda, ka ar Lēmumu 2006/1008 netiek atcelts Lēmums 2006/379, bet ar to sarakstā, kurš izveidots ar pēdējo minēto lēmumu, tiek pievienoti daži vārdi un organizācijas.

35 Prasības, kas vērsta pret Lēmumu 2006/1008, pieņemamība ir jāvērtē, ņemot vērā divus galvenos apsvērumus. Pirmkārt, Padomei saskaņā ar Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktu vismaz reizi sešos mēnešos ir jāpārskata strīdīgais saraksts. Otrkārt, no Lēmuma 2006/1008 preambulas 2. apsvēruma izriet, ka ar šo lēmumu tiek papildināts ar Lēmumu 2006/379 izveidotais saraksts, neatceļot šo pēdējo minēto lēmumu. Šādi ir parādīta Padomes vēlme atstāt prasītāju strīdīgajā sarakstā, kā rezultātā tiek turpināta viņa naudas līdzekļu iesaldēšana. Tā kā prasītājs bija minēts Lēmumā 2006/379, viņš ir jāuzskata par tādu, kuru arī tieši un individuāli skar Lēmums 2006/1008.

36 No iepriekš minētā izriet, ka Padomes celtā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida un ka prasība saskaņā ar lietā *Othman* iedibināto judikatūru ir uzskatāma par pieņemamu tiktāl, ciktāl tā attiecas uz Lēmumu 2006/1008 (Pirmās instances tiesas 2009. gada 11. jūnija spriedums lietā T-318/01 *Othman*/Padome un Komisija, Krājums, II-1627. lpp., 53. punkts). Jāuzskata, ka lūgums pielāgot 2008. gada 17. oktobra prasījumus līdz ar to arī ir pieņemams un ka šī prasība attiecas uz apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, par kuru, kā minēts tiesas sēdes protokolā, lietas dalībnieki ir vienisprātis.

Par lietas būtību

37 Prasītāja iebildumi ir jāagrūpē divos pamatos, proti, pirmkārt, pamatā par viņa pamattiesību, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu un, otrkārt, pamatā par Padomes pieļautu kļūdu vērtējumā un pilnvaru nepareizu izmantošanu.

Par pirmo pamatu — pamattiesību un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

³⁸ Prasītājs uzskata, ka tiesību uz aizstāvību garantijas mērķis ir nodrošināt atbilstošu tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā izmantošanu. Regulā Nr. 2580/2001 un Kopējā nostājā 2001/931, uz kuru ir atsauce minētajā regulā, neesot paredzēta procedūra, saskaņā ar kuru tiek paziņots apstrīdētais lēmums un pierādījumi, kuru rezultātā prasītājs ticis iekļauts strīdīgajā sarakstā. Turklāt šajā regulā neesot paredzēta attiecīgās personas iepriekšēja vai pēc tam notikuša uzklaušīšana, kuras norises rezultātā viņa vārds no strīdīgā saraksta varētu tikt svītrots. Prasītājs uzskata, ka viņš tādējādi nevienā brīdī nav varējis sevi aizstāvēt jautājumā par viņa vārda iekļaušanu strīdīgajā sarakstā. Prasītājs norāda, ka apstrīdētajā lēmumā, ar kuru noteikta naudas līdzekļu iesaldēšana, attiecībā uz viņu ir noteiktas ekonomiskas un finansiālas sankcijas. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tiesības uz aizstāvību esot Kopienų tiesību pamatprincips, kurš ir jānodrošina ikvienā brīdī.

³⁹ Drošības padomes Rezolūcijā 1373 (2001) neesot noteikta nekāda procedūra, izmantojot kuru varētu apstrīdēt naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumus. Apvienoto Nāciju Organizācijas dalībvalstīm esot konkrēti jāidentificē, kuras ir tās personas, grupas un organizācijas, kuru naudas līdzekļi ir jāiesaldē saskaņā ar šo rezolūciju. Tā kā Kopienai, izdarot šo vērtējumu, ir piešķirta rīcības brīvība, Kopienų iestādēm principā ir jāievēro ieinteresēto personu tiesības uz aizstāvību (Pirmās instances tiesas

2006. gada 12. decembra spriedums lietā T-228/02 *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome, Krājums, II-4665. lpp.; turpmāk tekstā — “spriedums lietā OMPT”, 101. un nākamie punkti).

- ⁴⁰ Turklāt ar tāda lēmuma pieņemšanu, ar ko īsteno Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu, tiekot pārkāptas prasītāja tiesības uz efektīvu tādu tiesību aizsardzību tiesā, kuras prasītājam izriet no Kopienų tiesiskās kārtības. Konkrēti viņa vārda iekļaušanas strīdīgajā sarakstā attaisnojoši iemesli neesot viņam tikuši paziņoti, tādējādi traucējot viņam lietderīgi celt savu prasību Vispārējā tiesā.
- ⁴¹ Prasītājs atsauca uz EKL 253. pantu, saskaņā ar kuru Padomei esot pienākums pamatot tiesību aktus, kurus tā pieņem. Apstrīdētais lēmums neesot pamatots. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākuma pamatot nelabvēlīgus tiesību aktus mērķis esot ieinteresētajai personai sniegt pietiekamu informāciju. Viņam būtu bijis jāzina, vai lēmums ir atbilstoši pamatots vai arī tajā, iespējams, ir pieļautas kļūdas. Ieinteresētajai personai tas esot vienīgais veids, kā pārbaudīt, vai viņš attiecīgo lēmumu var apstrīdēt Kopienų tiesā, un Kopienų tiesai — īstenojot savu tiesiskuma pārbaudi (Tiesas 2003. gada 2. oktobra spriedums lietā C-199/99 P *Corus UK*/Komisija, *Recueil*, I-11177. lpp., 145. punkts). Turklāt nelabvēlīgais akts prasītājam neesot darīts zināms. Visbeidzot, prasītājs uzskata, ka Padomes atsaukšanās uz izmeklēšanas procedūru, kas uzsākta pret viņu Itālijā, nav uzskatāma par pietiekamu pamatojumu.
- ⁴² Pakārtoti prasītājs apgalvo, ka Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. un 6. punktā minētā norāde nav uzskatāma par pietiekamu apstrīdētā lēmuma pamatojumu.

- 43 Atbildē uz Vispārējās tiesas uzdoto rakstveida jautājumu prasītājs norāda, ka ir pār-
kāpti vispārējie Kopienu tiesību principi, kuri izriet no tiesībām uz taisnīgu lietas
izskatīšanu, tiesībām uz objektīvu tiesu, nevainīguma prezumpcijas un tiesībām uz
īpašumu, kas ir aizsargāti ar Romā 1950. gada 4. novembrī parakstīto Cilvēktiesību
un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju (turpmāk tekstā — “ECPAK”), nesniedzot
nekādu plašāku argumentāciju. Visbeidzot, savā replikā prasītājs atsaucas uz to, ka
viņam ir aizliegts strādāt.
- 44 Padome, kuru atbalsta persona, kas iestājusies lietā, apstrīd visus prasītāja pirmā pa-
mata atbalstam izvirzītos argumentus.

— Vispārējās tiesas vērtējums

- 45 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamattiesības ir neatņemama vispārējo tiesību prin-
cipu — kuru ievērošanu nodrošina Kopienų tiesa — sastāvdaļa. Šajā nolūkā Tiesa un
Vispārējā tiesa ievēro dalībvalstīm kopīgās konstitucionālās tradīcijas, kā arī norādes,
ko sniedz cilvēktiesību aizsardzības jomā noslēgtie starptautiskie nolīgumi, kuru iz-
strādē dalībvalstis ir piedalījušās vai kuriem tās ir pievienojušās. Šajā ziņā ECPAK ir
īpaša nozīme (skat. Tiesas 2007. gada 26. jūnija spriedumu lietā C-305/05 *Ordre des
barreaux francophones et germanophone* u.c., Krājums, I-5305. lpp., 29. punkts un
tajā minētā judikatūra).
- 46 No Tiesas judikatūras arī izriet, ka cilvēktiesību ievērošana ir Kopienas tiesību aktu
tiesiskuma priekšnoteikums (Tiesas 1996. gada 28. marta atzinums 2/94, *Recueil*,
I-1759. lpp., 34. punkts) un ka Kopienā nav pieļaujami pasākumi, kas nav saderīgi ar

to ievērošanu (skat. Tiesas 2003. gada 12. jūnija spriedumu lietā C-112/00 *Schmidberger, Recueil*, I-5659. lpp., 73. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 47 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru aizstāvības tiesību ievērošana jebkurā tiesvedībā, kas uzsākta pret personu un kuras rezultātā var tikt pieņemts tai nelabvēlīgs tiesību akts, ir Kopienu tiesību pamatprincips un tas ir jānodrošina, pat ja nav attiecīgās procedūras tiesiskā regulējuma. Saskaņā ar šo principu jebkura persona, pret kuru var tikt piemērota sankcija, ir tiesīga lietderīgi izteikt savu viedokli saistībā ar faktiem, kas ir izmantoti sankcijas pamatojumam (skat. spriedumu lietā *OMPI*, 91. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 48 Saistībā ar lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu vispārējais tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips paredz, ja vien to neaizliedz pārāki apsvērumi, kas saistīti ar Kopienas vai tās dalībvalstu drošību vai to starptautisko attiecību uzturēšanu, ka apsūdzības fakti ir iespēju robežās jāpaziņo ieinteresētajai personai — vai nu vienlaikus, vai iespējami ātrāk pēc sākotnējā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanas. Ar šādām pat atrunām pirms jebkura turpmāk pieņemtā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu principā ir jāpaziņo jaunie apsūdzības fakti un jāorganizē noklausīšanās (spriedums lietā *OMPI*, 137. punkts).
- 49 Šajā lietā Padome 2008. gada 3. janvārī prasītājam nosūtīja motīvu izklāstu pēc tam, kad tika pieņemts Padomes 2007. gada 20. decembra Lēmums 2007/868/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumu 2007/445/EK (OV L 340, 100. lpp.), kura formulējums bija identisks iepriekš pieņemtajiem lēmumiem, kuros bija minēts viņa vārds. Prasītājs sniedza apsvērumus ar 2008. gada 14. marta vēstuli. Padome izvērtēja

tās saturu, pirms tā ar apstrīdēto lēmumu nolēma atstāt prasītāja vārdu strīdīgajā sarakstā. Prasītājam 2008. gada 15. jūlijā nosūtītajā vēstulē, kurā bija ietverts gan apstrīdētais lēmums, gan motīvu izklāsts, kurš bija identisks to iepriekš pieņemto lēmumu motīvu izklāstam, kuros bija minēts viņa vārds, Padome norādīja, ka pēc prasītāja 2008. gada 14. marta vēstules izskatīšanas tā uzskatīja, ka lietas materiālos nav neviena jauna pierādījuma, kas pamatotu viņa stāvokļa maiņu, un ka paliek spēkā iepriekš prasītājam nosūtītais pamatojums. No tā izriet, ka attiecībā uz tiesībām tikt uzklautām Padome prasītājam bija devusi iespēju izteikt apsvērumus par motīvu izklāstu.

- 50 No iepriekš minētā izriet, ka iebildums par prasītāja tiesību uz aizstāvību, it īpaši, viņa tiesību tikt uzklautam, pārkāpumu ir jānorāda.
- 51 Attiecībā uz prasītāja minēto pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu jānorāda, ka minētais pienākums ir saistīts ar principa par tiesību uz aizstāvību ievērošanu. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pienākuma norādīt pamatojumu nelabvēlīgajā lēmumā mērķis, pirmkārt, ir nodrošināt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai noteiktu, vai lēmums ir labi pamatots vai arī tajā acīmredzami ir pieļautas kļūdas, kas ļauj apstrīdēt lēmuma spēkā esamību Kopienų tiesā, un, otrkārt, ir ļaut Kopienų tiesai veikt kontroli pār šā akta tiesiskumu (iepriekš minētais Tiesas spriedums lietā *Corus UK/Komisija*, 145. punkts, un 2005. gada 28. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri u.c./Komisija*, Krājums, I-5425. lpp., 462. punkts).
- 52 Garantijas, kas ir saistīta ar pienākumu norādīt pamatojumu, priekšmets lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanas atbilstoši Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta kontekstā, kā arī šīs garantijas robežas, ko šādā kontekstā var likumīgi noteikt ieinteresētajām personām, ir noteiktas Pirmās instances tiesas spriedumā lietā *OMPI* (138.–151. punkts).

- 53 It īpaši no sprieduma lietā *OMPI* 143.–146. un 151. punkta izriet, ka gan sākotnējā lēmuma par līdzekļa iesaldēšanu pamatojumam, gan turpmāko lēmumu pamatojumam ir jāattiecas ne tikai uz Regulas Nr. 2580/2001 piemērošanas tiesiskajiem nosacījumiem, it īpaši uz kompetentās iestādes pieņemtā valsts lēmuma pastāvēšanu, bet arī uz īpašajiem un konkrētajiem iemesliem, kuru dēļ Padome, īstenojot savu rīcības brīvību, uzskata, ka ieinteresētajai personai ir jāpiemēro līdzekļu iesaldēšanas pasākums.
- 54 Turklāt gan no sprieduma lietā *OMPI* 145. punkta, gan no Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punkta, uz kuru ir atsauce arī Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā, izriet, ka, lai arī pirms turpmākajiem lēmumiem par līdzekļu iesaldēšanu ir jāveic ieinteresētās personas situācijas “atkārtots vērtējums”, tas ir vajadzīgs, lai pārlicinātos, ka tās vārda saglabāšana strīdīgajā sarakstā “joprojām ir pamatota”, iespējams, pamatojoties uz jaunu informāciju vai pierādījumiem.
- 55 Šajā ziņā Pirmās instances tiesa tomēr ir precizējusi, ka, ja turpmāko lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu pamatojums lielā mērā ir tāds pats kā tas, kas jau ir bijis minēts iepriekšējos lēmumos, pietiek ar vienkāršu tā paziņošanu, it īpaši, ja ieinteresētā persona ir grupa vai organizācija (Pirmās instances tiesas 2009. gada 30. septembra spriedums lietā T-341/07 *Sison*/Padome, Krājums, II-3625. lpp., 62. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 56 Šajā lietā no vēstulei par apstrīdētā lēmuma paziņošanu pievienotā motīvu izklāsta izriet, ka prasītāja vārda iekļaušana strīdīgajā sarakstā ir pamatota ar to, ka Neapoles pirmstiesas izmeklēšanas tiesnesis 2000. gada 9. oktobrī attiecībā pret viņu ir izdevis apcietināšanas orderi. Prasītājs tiek apsūdzēts par to, ka viņš ir piedalījies savērrestībā ar mērķi Itālijā izveidot atzaru grupai “*Al-Takfir* un *Al-Hijra*” (*Al Takfir Wal*

Hijra), kura kopš 1992. gada darbojas Alžīrijā un kura atbalsta teroristu darbības, kā arī ieroču kontrabandu un dokumentu viltošanu, kas tiek veikta par labu teroristu grupām Alžīrijā. Tieši tas, ka šī Itālijā uzsāktā tiesas izmeklēšana bija izskatīšanā, pamatoja prasītāja iekļaušanu Kopējās nostājas 2001/931 pielikumā ietvertajā strīdīgajā sarakstā.

- 57 Attiecībā uz pārējo ir jāatgādina Padomes lielā rīcības brīvība attiecībā uz faktiem, kas ir jāņem vērā, paredzot vai saglabājot līdzekļu iesaldēšanas pasākumu. Šādos apstākļos Padomei nevar pieprasīt, lai tā vēl konkrētāk norādītu, kā konkrēti prasītāja līdzekļu iesaldēšana palīdz apkarot terorismu, vai lai tā iesniegtu pierādījumus par to, ka ieinteresētā persona varētu izmantot savus līdzekļus terora aktu izdarīšanai vai to veicināšanai nākotnē (spriedums lietā *OMPI*, 159. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Sison*/Padome, 65. un 66. punkts).
- 58 Ņemot vērā šos faktus, iebildums par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu ir jānoraida.
- 59 Turklāt prasītājs uzskata, ka viņš nav saņēmis efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips ir vispārējs Kopienų tiesību princips, kas izriet no dalībvalstīm kopējām konstitucionālajām tradīcijām, kam ir veltīts ECPAK 6. un 13. pants un kas ir apstiprināts arī 47. pantā Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, kura ir proklamēta 2000. gada 7. decembrī Nicā (OV C 364, 1. lpp.) (Tiesas 2007. gada 13. marta spriedums lietā *C-432/05 Unibet*, Krājums, I-2271. lpp., 37. punkts).

60 Turklāt, ievērojot Tiesas judikatūru citās jomās (Tiesas 1987. gada 15. oktobra spriedums lietā 222/86 *Heylens* u.c., *Recueil*, 4097. lpp., 15. punkts, un iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 462. un 463. punkts), šajā lietā ir jāsecina, ka pārbaudes tiesā efektivitāte, kurai tostarp ir jāattiecas uz tāda pamatojuma tiesiskumu, uz kuru šajā lietā ir balstīta personas vārda vai organizācijas nosaukuma iekļaušana Kopējās nostājas 2001/931 pielikumā ietvertajā strīdīgajā sarakstā un kura dēļ šiem adresātiem ir noteikti ierobežojoši pasākumi, nozīmē, ka attiecīgajai Kopienas iestādei ir jāpaziņo pamatojums attiecīgajai personai vai organizācijai brīdī, kad ir nolemts veikt šādu iekļaušanu, ja tas ir iespējams, vai vismaz pēc iespējas ātrāk pēc šīs iekļaušanas, lai šie adresāti termiņā varētu izmantot savas apstrīdēšanas tiesības. Attiecībā uz turpmāk pieņemtajiem lēmumiem par līdzekļu iesaldēšanu, ko pieņēmusi Padome, regulāri vismaz reizi pusgadā atkārtoti izvērtējot ieinteresēto personu saglabāšanas strīdīgajā sarakstā pamatojumu, kā tas paredzēts Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktā, vairs nav jānodrošina pārsteiguma efekts, lai sankcijas būtu efektīvas. Līdz ar to pirms jebkura turpmāk pieņemtā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu ir jānodrošina jaunas noklausīšanās organizēšanas iespēja un, vajadzības gadījumā, ir jāpaziņo par jauniem apsūdzošiem pierādījumiem (spriedums lietā *OMPI*, 131. punkts; šajā ziņā skat. arī Tiesas 2008. gada 3. septembra spriedumu apvienotajās lietās *C-402/05 P* un *C-415/05 P Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, I-6351. lpp., 338. punkts, un Vispārējās tiesas 2007. gada 11. jūlija spriedumu lietā *T-47/03 Sison*/Padome, Krājuma nav publicēts, 212. un 213. punkts).

61 No šī sprieduma 55. un 56. punkta izriet, ka prasītājam apstrīdētais lēmums un motīvu izklāsts ir bijis paziņots ar vēstuli, kura datēta ar tās pašas dienas datumu, kad pieņemts minētais lēmums. Padome, šādi rīkojoties, ir ļāvusi prasītājam aizstāvēt savas tiesības un, zinot pamatojumu, izlemt, vai ir lietderīgi vērsties Kopienas tiesā, kā arī ir ļāvusi Kopienas tiesai pilnībā īstenot savu kontroli attiecībā uz apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.

62 No iepriekš minētā izriet, ka šajā lietā iebildums par tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu ir jānoraida.

- ⁶³ Attiecībā uz nevainīguma prezumpcijas principu, kas noteikts ECPAK 6. panta 2. punktā un Savienības Pamattiesību hartas 48. panta 1. punktā, ir jākonstatē, ka šis princips ir pamattiesības, kas indivīdiem piešķir tiesības, kuru ievērošanu nodrošina Kopienų tiesa (Pirmās instances tiesas 2006. gada 4. oktobra spriedums lietā T-193/04 *Tillack*/Komisija, Krājums, II-3995. lpp., 121. punkts, un 2007. gada 12. oktobra spriedums lietā T-474/04 *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse*/Komisija, Krājums, II-4225. lpp., 75. punkts).
- ⁶⁴ Nevainīguma prezumpcijas ievērošana prasa, lai ikviena persona, kura apsūdzēta kāda noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tiktu prezumēta par esam nevainīgu līdz brīdim, kad viņas vaina tiek pierādīta tiesiskā ceļā. Tomēr šim principam nav pretrunā tādu pagaidu pasākumu veikšana, kuri nav uzskatāmi par sodiem un nekādi neskar tās personas nevainīgumu vai vainīgumu, attiecībā uz kuru šie pasākumi tiek piemēroti. Šādiem pagaidu pasākumiem tostarp ir jābūt noteiktiem ar likumu, tie ir jāveic kompetentajai iestādei un tiem ir jābūt noteiktiem uz noteiktu laiku (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2009. gada 2. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-37/07 un T-323/07 *El Morabit*/Padome, Krājumā nav publicēts, 40. punkts).
- ⁶⁵ Kopējās nostājas 2001/931 2. pantā ir paredzēts, ka Kopiena pieprasa iesaldēt līdzekļus, kas pieder tās 1. panta 4. punktā noteiktajā sarakstā iekļautajām personām, grupām un organizācijām. Tādējādi attiecībā uz prasītāju noteiktā līdzekļu iesaldēšana ir paredzēta Kopienų tiesību aktos.
- ⁶⁶ Saskaņā ar Kopējās nostājas 1. panta 6. punktu Padomei vismaz reizi sešos mēnešos ir jāpārskata saraksts, lai nodrošinātu, ka minēto personu un organizāciju nosaukumu atstāšana sarakstā joprojām ir pamatota. Šajā ziņā attiecībā uz prasītāju noteikto līdzekļu iesaldēšanu veica kompetentā iestāde un tā tika paredzēta uz noteiktu laiku.

- 67 Turklāt jānorāda, ka šajā lietā apspriesto ierobežojošo pasākumu, kurus Padome pieņēmusi terorisma apkarošanai, rezultātā ieinteresētās personas līdzekļi kā noziedzīga nodarījuma priekšmeti netika konfiscēti, bet gan iesaldēti uz noteiktu laiku. Līdz ar to šie pasākumi nav uzskatāmi par sodu, un turklāt tie nerada krimināla rakstura apsūdzību (šajā ziņā skat. iepriekš minēto Pirmās instances tiesas 2007. gada 11. jūlija spriedumu lietā *Sison*/Padome, 101. punkts).
- 68 Padomes lēmums, kura pamatā ir kompetentas valsts iestādes lēmums, nav uzskatāms par tādu, kurā ir konstatēta noziedzīga nodarījuma izdarīšana, bet tas ir pieņemts administratīvā procedūrā, kurai ir pagaidu uzdevums un kuras vienīgais mērķis ir ļaut Padomei efektīvi cīnīties pret terorisma finansēšanu.
- 69 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, ja tiek piemērots Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkts un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkts, kas ir tiesību normas, ar kurām kopējās terorisma apkarošanas nolūkā tiek noteikta īpašas sadarbības forma starp Padomi un dalībvalstīm, šis princips uzliek Padomei pienākumu pēc iespējas paļauties uz kompetentās valsts iestādes vērtējumu, vismaz tad, ja runa ir par tiesu varas iestādi, tostarp attiecībā uz tādu "pierādījumu vai būtisku un ticamu norāžu" pastāvēšanu, ar ko ir pamatots tās lēmums (spriedums lietā *OMPI*, 124. punkts).
- 70 No šajā lietā apspriestajiem faktiem izriet, ka Padome ir rīkojusies atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktam un Regulai Nr. 2580/2001. Padome, pamatojoties

uz dalībvalsts pirmstiesas izmeklēšanas tiesneša lēmumu un ar 2008. gada 15. jūlija vēstuli paziņojot prasītājam iemeslus viņa iekļaušanai strīdīgajā sarakstā, ir ievērojusi attiecībā uz to Kopienas tiesiskajā regulējumā paredzētos pienākumus.

71 No visa iepriekš minētā izriet, ka šajā lietā iebildums par nevainīguma prezumpcijas principa pārkāpumu ir jānoraida.

72 Attiecībā uz iespējamo tiesību uz objektīvu tiesu un tiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu pārkāpumu jānorāda, ka prasītājs nav iesniedzis pietiekamus pierādījumus, kas pamatotu viņa argumentāciju. Šie iebildumi ir jānoraida, pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu. Katrā ziņā jāatgādina, ka Vispārējās tiesas kompetencē nav pārbaudīt valstī notiekošā kriminālprocesa ievērošanu. Šāda pārbaude ir jāveic tikai un vienīgi Itālijas iestādēm vai, pamatojoties uz ieinteresētās personas prasību, kompetentajai valsts tiesai. Tāpat Padomei principā nav jālemj par tāda attiecībā uz ieinteresēto personu uzsāktā procesa likumību, kura rezultātā tiek pieņemts minētais lēmums, kas paredzēts piemērojamajās dalībvalsts tiesībās, vai par to, vai valsts iestādes ir ievērojušas ieinteresēto personu pamattiesības. Šis pilnvaras ir tikai kompetentajām valsts tiesu varas iestādēm vai, iespējams, Eiropas Cilvēktiesību tiesai (skat. spriedumu lietā *OMPI*, 121. punkts, un pēc analogijas — Pirmās instances tiesas 2003. gada 10. aprīļa spriedumu lietā T-353/00 *Le Pen*/Parlaments, *Recueil*, II-1729. lpp., 91. punkts, kas apstiprināts apelācijā ar Tiesas 2005. gada 7. jūlija spriedumu lietā C-208/03 P *Le Pen*/Parlaments, Krājums, I-6051. lpp.).

73 Saistībā ar prasītāja minētajiem ierobežojumiem, kuri noteikti attiecībā uz tiesībām uz īpašumu un tiesībām veikt saimniecisku darbību, ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo

judikatūru pamattiesības nav absolūtas un to izmantošanai var tikt noteikti ierobežojumi, kurus pamato Kopienas vispārējo interešu mērķi. Ikviens ekonomiska vai finansiāla rakstura ierobežojošs pasākums pēc definīcijas rada sekas, kuras ietekmē tiesības uz īpašumu un brīvību veikt saimniecisko darbību, tādējādi radot zaudējumus, it īpaši organizācijām, kuras veic darbības, kuru veikšanu kavē attiecīgie ierobežojošie pasākumi. Ar strīdīgo tiesisko regulējumu sasniedzamo mērķu nozīmīgums var pamatot atsevišķiem saimniecisko darbību veicējiem radītās negatīvās sekas, pat ja tās ir ievērojamas (šajā ziņā skat. Tiesas 1996. gada 30. jūlija spriedumu lietā C-84/95 *Bosphorus, Recueil*, I-3953. lpp., 21.–23. punkts, un iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation/Padome* un Komisija, 355. un 361. punkts).

⁷⁴ Šajā lietā ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanu prasītāja brīvība veikt saimniecisko darbību, kā arī viņa tiesības uz īpašumu ir ievērojami ierobežotas, jo viņš nevar izmantot savus Kopienas teritorijā atrodošos līdzekļus, izņemot ar īpašām atļaujām. Tomēr, ņemot vērā starptautiskā miera un drošības uzturēšanas fundamentālo nozīmīgumu, radītās neērtības nav neatbilstošas vai nesamērīgas salīdzinājumā ar izvirzītajiem mērķiem, vēl jo vairāk tāpēc, ka ar Regulas Nr. 2580/2001 5. pantu ir paredzēti daži izņēmumi, kas personām, attiecībā uz kurām tiek veikti līdzekļu iesaldēšanas pasākumi, ļauj apmaksāt pamatizdevumus (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *El Morabit/Padome*, 62. punkts).

⁷⁵ No iepriekš minētā izriet, ka pamats attiecībā uz pamattiesību, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu ir jānoraida.

Par otro pamatu — kļūdu vērtējumā un pilnvaru nepareizu izmantošanu

— Lietas dalībnieku argumenti

⁷⁶ Prasītājs uzskata, ka Padomes atsaukšanās uz tiesvedību Itālijas tiesā, kura kopš 2001. gada ir apturēta, nav uzskatāma par pietiekamu pamatojumu viņa vārda atstāšanai strīdīgajā sarakstā. Viņš uzskata, ka šī tiesvedība ir pabeigta un viņš pats ir atzīts par nevainīgu.

⁷⁷ Prasītājs līdz ar to norāda uz Padomes pieļauto kļūdu vērtējumā attiecībā uz viņa dalību teroristu darbībās, kā arī tās pilnvaru nepareizu izmantošanu.

⁷⁸ Padome, kuru atbalsta persona, kas iestājusies lietā, apstrīd visus prasītāja otrā pamata atbalstam izvirzītos argumentus.

— Vispārējās tiesas vērtējums

⁷⁹ Runājot par prasītāja minēto iespējamo kļūdu vērtējumā, fakti un tiesību normas, kas var iespaidot līdzekļu iesaldēšanas pasākuma piemērošanu kādai personai, grupai vai organizācijai, kā Pirmās instances tiesa ir norādījusi sprieduma lietā *OMPI* 115. un 116. punktā, ir noteiktas Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā.

80 Šajā lietā attiecīgais tiesiskais regulējums ir paredzēts Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā, atbilstoši kuram Padome, pieņemot lēmumu vienbalsīgi, saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4.–6. punkta noteikumiem izveido, pārskata un groza to personu, grupu un organizāciju sarakstu, uz kurām attiecas šī regula. Līdz ar to saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu attiecīgais saraksts ir jāizveido, pamatojoties uz precīzu informāciju vai lietas materiālos esošiem pierādījumiem, kuri apliecina, ka kompetentā iestāde lēmumu attiecībā pret tajā minētajām personām, grupām un organizācijām, ja runa ir par izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību saistībā ar terora akta veikšanu, mēģinājumu izdarīt terora aktu, līdzdalību šādā aktā vai tā veicināšanu, ir pieņēmusi, pamatojoties uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām, vai notiesāšanu par šādiem nodarījumiem. “Kompetentā iestāde” ir tiesu iestāde vai — gadījumos, ja tiesu iestādēm nav pilnvaru šajā jomā, — līdzvērtīga kompetenta iestāde attiecīgajā jomā. Turklāt saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktu sarakstā minētos personu vārdus un organizāciju nosaukumus regulāri vismaz reizi sešos mēnešos atjaunina, lai nodrošinātu pamatojumu vārdu un nosaukumu paturēšanai sarakstā (spriedums lietā *OMPI*, 116. punkts).

81 Sprieduma lietā *OMPI* 117. punktā un Pirmās instances tiesas 2008. gada 23. oktobra sprieduma lietā T-256/07 *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome (Krājums, II-3019. lpp.; turpmāk tekstā — “spriedums lietā *PMOI*”) 131. punktā Pirmās instances tiesa no šiem noteikumiem ir secinājusi, ka procedūra, kuras rezultātā saskaņā ar atbilstošo tiesisko regulējumu var tikt veikts līdzekļu iesaldēšanas pasākums, notiek divos līmeņos — valsts un Kopienas līmenī. Vispirms kompetentajai valsts iestādei, kas principā ir tiesa, attiecībā pret ieinteresēto personu ir jāpieņem lēmums, kas atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā minētajām prasībām. Ja runa ir par izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību, šim lēmumam ir jābūt balstītam uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām. Pēc tam Padomei, pieņemot lēmumu vienbalsīgi, ir jānolemj iekļaut ieinteresēto personu apstrīdētajā sarakstā, pamatojoties uz precīzu informāciju un lietas materiālos esošiem pierādījumiem, kuri pierāda, ka šāds lēmums ir ticis pieņemts. Turpinājumā Padomei regulāri vismaz reizi sešos mēnešos ir jāpārliciecinās, ka ieinteresētās personas paturēšana apstrīdētajā sarakstā

joprojām ir pamatota. Saistībā ar to valsts iestādes lēmuma, kas atbilst minētajai definīcijai, esamības pārbaude ir būtisks priekšnosacījums, lai Padome pieņemtu sākotnējo lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu, savukārt šī lēmuma radīto seku pārbaude valsts līmenī ir vajadzīga, lai pieņemtu turpmākos lēmumus par līdzekļu iesaldēšanu.

- 82 Kā ticis nospriests sprieduma lietā *PMOI* 134. punktā, lai arī Padomei patiesi ir pierādīšanas pienākums par to, ka personas, grupas vai organizācijas līdzekļu iesaldēšana, ņemot vērā atbilstošo tiesisko regulējumu, ir vai paliek tiesiski pamatota, šā pierādījuma priekšmets Kopienas līmeņa līdzekļu iesaldēšanas procesā ir relatīvi ierobežots. Ja pēc pārskatīšanas tiek pieņemts nākamais lēmums par līdzekļu iesaldēšanu, pierādīšanas pienākums galvenokārt ir par to, vai, ņemot vērā visus attiecīgajā gadījumā atbilstošos apstākļus, it īpaši kompetentās valsts iestādes rīcību pēc minētā lēmuma, līdzekļu iesaldēšana joprojām ir pamatota.

- 83 Runājot par Pirmās instances tiesas veikto pārbaudi, sprieduma lietā *OMPI* 159. punktā tā ir atzinusi, ka Padomei ir liela rīcības brīvība attiecībā uz faktiem, kas ir jāņem vērā, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu, paredzot ekonomiskas un finansīalas sankcijas saskaņā ar kopējo nostāju, kas pieņemta kopējās ārpolitikas un drošības politikas ietvaros. Šī rīcības brīvība it īpaši attiecas uz pamatotības apsvērumiem, uz kuriem šādi lēmumi ir balstīti. Tomēr, lai arī Pirmās instances tiesa atzīst, ka Padomei ir liela rīcības brīvība šajā jomā, tas nenozīmē, ka Pirmās instances tiesai nebūtu jāpārbauda, kā šī iestāde ir interpretējusi atbilstošos datus. Proti, Kopienas tiesai *inter alia* ir ne tikai jāpārbauda iesniegto materiālo pierādījumu precizitāte, to ticamība un saskanība, bet arī tas, vai šie pierādījumi veido atbilstošo datu kopumu, kas ir jāņem vērā, izvērtējot situāciju, un vai tie pamato no tiem izdarītos secinājumus. Tomēr

šīs pārbaudes ietvaros tai savs vērtējums par to pamatotību nav jāaizstāj ar Padomes vērtējumu (spriedums lietā *PMOI*, 138. punkts; pēc analogijas skat. Tiesas 2007. gada 22. novembra spriedumu lietā *C-525/04 P Spānija/Lenzing*, Krājums, I-9947. lpp., 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁸⁴ No tā izriet, ka ir jāizvērtē, vai Neapoles izmeklēšanas tiesneša lēmums atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem. Šajā tiesību normā ir paredzēts, ka iekļaušana strīdīgajā sarakstā ir jāveic Padomei, "pamatojoties uz precīzu informāciju vai materiālu attiecīgajā lietā, kas norāda, ka kompetentā iestāde ir pieņēmusi lēmumu par attiecīgajām personām, grupām un organizācijām, neatkarīgi no tā, vai lieta ir par izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību saistībā ar terora akta veikšanu, mēģinājumu izdarīt terora aktu, līdzdalību šādā aktā vai tā veicināšanu, pamatojoties uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām, vai notiesāšanu par šādiem nodarījumiem [...]"; ar jēdzienu "kompetenta iestāde" jāsaprot tiesu iestāde vai gadījumos, ja tiesu iestādēm nav pilnvaru attiecīgajā lietā, — līdzvērtīga kompetenta iestāde attiecīgajā jomā".

⁸⁵ Šajā lietā dalībvalsts tiesu iestāde, proti, Neapoles pirmstiesas izmeklēšanas tiesnesis, izdeva pagaidu apcietināšanas orderi attiecībā uz prasītāju, kurš tika apsūdzēts par līdzdalību terora aktos Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 3. punkta izpratnē.

⁸⁶ Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, ja tiek piemērots Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkts un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkts, kas ir tiesību normas, kurās kopējās terorisma apkarošanas nolūkā noteikta īpašas sadarbības forma starp Padomi

un dalībvalstīm, šis princips uzliek Padomei pienākumu pēc iespējas paļauties uz kompetentās valsts iestādes vērtējumu, vismaz tad, ja runa ir par tiesu varas iestādi, tostarp attiecībā uz tādu “pierādījumu vai būtisku un ticamu norāžu” pastāvēšanu, ar ko ir pamatots tās lēmums (spriedums lietā *OMPI*, 124. punkts).

⁸⁷ No šajā lietā esošajiem faktiem izriet, ka Padome ir rīkojusies atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktam un Regulai Nr. 2580/2001. Padome, pamatojoties uz valsts tiesas pieņemtu lēmumu un ar 2008. gada 15. jūlija vēstuli paziņojot prasītājam iemeslus viņa iekļaušanai strīdīgajā sarakstā, ir ievērojusi attiecībā uz to Kopienas tiesiskajā regulējumā paredzētos pienākumus. Tādējādi iebildums par kļūdu vērtējumā ir jānoraida.

⁸⁸ Jautājumā par pilnvaru nepareizu izmantošanu prasītājs nav iesniedzis nekādus precīzus pierādījumus, lai pamatotu šo apgalvojumu un pierādītu, ka iestāde, pieņemot apstrīdēto lēmumu, tiecās sasniegt citu mērķi, nevis to, kura sasniegšanai tai ir piešķirtas pilnvaras (šajā ziņā skat. Tiesas 1982. gada 4. februāra spriedumu lietā 817/79 *Byrl* u.c./Komisija, *Recueil*, 245. lpp., 28. punkts). Katrā ziņā no visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Padome ir rīkojusies tai ar Līgumu un atbilstošo Savienības tiesisko regulējumu piešķirtās kompetences un pilnvaru ietvaros, un līdz ar to iebildums par pilnvaru nepareizu izmantošanu ir jānoraida.

⁸⁹ Ņemot vērā iepriekš minēto, otrais pamats ir jānoraida.

2. *Par prasību atlīdzināt zaudējumus*

Lietas dalībnieku argumenti

⁹⁰ Attiecībā uz prasību atlīdzināt zaudējumus prasītājs uzskata, ka viņš saistībā ar viņa vārda norādīšanu strīdīgajā sarakstā ir cietis ievērojamu privāta un profesionāla rakstura kaitējumu. Viņa sieva un viņš pats esot cietis no “stigmatizācijas”, kas ir kaitējusi viņa privātajai un sabiedriskajai dzīvei. Viņš vairs nevarot saņemt vīzu un strādāt Vācijā. Tā kā attiecībā uz viņu neesot izvirzīts neviens konkrēts iebildums, viņam neesot bijis iespējas aizstāvēties. Tādējādi prasītājs lūdz atlīdzināt viņam nodarīto morālo kaitējumu, kura apmēra noteikšanu viņš atstāj Vispārējās tiesas ziņā. Viņš uzskata, ka EUR 2000 ir uzskatāmi par minimālo summu.

⁹¹ Padome uzskata, ka prasība atlīdzināt zaudējumus ir nepieņemama argumentācijas trūkuma dēļ. Pakārtoti Padome, kuru atbalsta persona, kas iestājusies lietā, apstrīd visus prasītāja argumentus, kuri ir izvirzīti viņa prasības par zaudējumu atlīdzību atbalstam.

Vispārējās tiesas vērtējums

⁹² Vispārējā tiesa uzskata, ka vispirms lietderīgi ir izvērtēt prasības atlīdzināt zaudējumus pamatotību. Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības par tās iestāžu prettiesisku rīcību iestāšanās EKL 288. panta otrās daļas izpratnē ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti visi nosacījumi, proti, iestādēm

pārmestā rīcība ir pretiesiska, ir nodarīti faktiski zaudējumi un pastāv cēloņsakarība starp konkrēto rīcību un norādīto kaitējumu (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 14. decembra spriedumu lietā T-69/00 *FIAMM* un *FIAMM Technologies*/Padome un Komisija, Krājums, II-5393. lpp., 85. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁹³ Tā kā šie trīs atbildības iestāšanās nosacījumi ir kumulatīvi, ar vienu no tiem neizpildī pietiek, lai noraidītu prasību par zaudējumu atlīdzību, nepārbaudot pārējos nosacījumus (skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 13. septembra spriedumu lietā T-226/01 *CAS Succhi di Frutta*/Komisija, Krājums, II-2763. lpp., 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁹⁴ Šajā lietā visi argumenti, kurus prasītājs ir izvirzījis, lai pierādītu apstrīdētā lēmuma pretiesiskumu, ir tikuši izvērtēti un noraidīti. Līdz ar to Savienības atbildība, pamatojot to ar iespējamu minētā lēmuma pretiesiskumu, nevar iestāties.

⁹⁵ Tādējādi, neizvērtējot Padomes celto iebildi par nepieņemamību, prasītāja prasība atlidzināt zaudējumus katrā ziņā ir jānoraida kā nepamatota.

⁹⁶ No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- ⁹⁷ Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Padomes prasījumiem.
- ⁹⁸ Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādējādi Itālijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) *Sofians Fahass* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus;

3) Itālijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 7. decembrī.

[Paraksti]